

Sygn. akt IV KO 80/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

na posiedzeniu w dniu 20 września 2018 r.,

w sprawie **R. S.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 286 § 1 k.k.

oraz **R. M.**

oskarżonego z art. 231 § 2 k.k.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w Ż. zawartego w postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

na podstawie art. 37 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w Ż., sygn. akt II K [...], przeciwko oskarżonym R. S. i R. M. przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2018 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w Ż. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy oskarżonych R. S. (S.) oraz R. M. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu podniósł, że oskarżonymi w niniejszej sprawie są adwokat oraz komornik sądowy, znani sędziom okręgu [...] oraz [...] z kontaktów zawodowych, ale także towarzyskich od wielu lat. W ocenie Sądu również zakres objęty subsydiarnym aktem oskarżenia zawartym w zarzutach kierowanych w stosunku do obu oskarżonych wymaga przeprowadzenia kontroli nadzoru sprawowanego przez Sędziów Sądu Rejonowego w R., jak i Sądu Okręgowego w G. nad prowadzonymi

postępowaniami egzekucyjnymi przeciwko pokrzywdzonemu. Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, ale też oskarżyciela, przemawiają za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu spoza okręgu Sądu Okręgowego w G., jak i Sądu Okręgowego w K..

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 37 k.p.k. powodem przekazania sprawy przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu może być tylko dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywiście jest rzeczą, iż jest to przesłanka o charakterze ogólnym i wybitnie ocenna. Odnosząc się do niej, Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie przyjmuje, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub **które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny** (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2001 r., sygn. IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7 - 8, poz. 58, z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9 - 10, poz. 68). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu określonego w art. 37 k.p.k. wtedy, **gdy „w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana”** (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2001 r., sygn. III KO 105/00. nie publ., także: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 r., sygn. V KO 3/02, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1999 r., sygn. III KO 98/99, Prokuratura i Prawo - Orzecznictwo, 2000, z. 3, poz. 7). Podnosi **się, iż rozróżnić można** dwie zasadnicze grupy ujemnych następstw w odniesieniu do sfery bezstronności sędziowskiej, które *in concreto* mogą przemawiać za przyjęciem, iż dobro wymiaru sprawiedliwości może doznać uszczerbku przez rozpoznanie sprawy przez sąd zgodnie z zasadą właściwości miejscowej. Pierwsza to okoliczności odnoszące się do „wewnętrznej” sfery sędziowskiej bezstronności, tj. zdolności konkretnego sądu do obiektywnego rozpoznania sprawy. Druga grupa to negatywne następstwa odnoszące się do zewnętrznej sfery bezstronności sędziowskiej, tj. postrzegania sądu jako bezstronnego przez opinię publiczną

(por. tak m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2003 r. sygn. IV KO 61/02 nie publ.).

Mając na względzie tak rozumiane pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy uznał, iż okoliczności przedstawione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. mogą powodować powstanie w odbiorze społecznym przekonania o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy obu oskarżonych przez ten Sąd. Dlatego też należało niniejszą sprawę przekazać do rozpoznania Sadowi Rejonowemu w K., tj. do sądu spoza okręgu Sądu Okręgowego w G., jak i Sądu Okręgowego w K..

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 37 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.